

Geest van vlees en bloed

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Hugo Renaerts

ISBN: 978-90-484-2511-2
NUR: 313

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

GEEST
VAN VLEES
EN
BLOED

HUGO
RENAERTS

Samenvattend kunnen we concluderen dat in de meeste gevallen de verschijningen van geesten berusten op de verbeelding van de personen die ze hebben waargenomen, maar toch blijven er voldoende waarnemingen die we kunnen beschouwen als een bewijs dat geesten inderdaad hier en daar rondwaren. De gesprekken die we hierboven hadden met deze mensen, met de psychologen die hen begeleid hebben of met de onderzoekers die hen hebben vergezeld, kunnen slechts tot één slotakkoord leiden: geesten bestaan! En meer: het zijn inderdaad personen die werkelijk hebben geleefd en dit vaak eeuwen geleden. Waarom zijn juist zij gedoemd, of bevoorrecht, om op aarde te blijven ronddwalen en zich zichtbaar te maken op bepaalde plaatsen of te verschijnen voor bepaalde personen? Het is een onderzoek dat nog in de kinderschoenen staat, maar de steeds snellere ontwikkeling van hoogstaande technologische apparatuur kan misschien binnen korte tijd ook hier een antwoord op vinden.

Ze had het artikel twee maal gelezen. Ze vouwde het magazine weer dicht en legde het naast zich op tafel. Ze had wel de naam van de schrijver van het artikel genoteerd: Saavon Maarder.

1.

Saavon schrok even terug toen hij de kantoren van de Herald verliet. De hitte overviel hem bij verrassing. In de kantoren van de krant was in iedere afdeling airco en omdat hij er uren had doorgebracht was hij niet meer voorbereid op de hittegolf die daarbuiten heerste. Hij knipperde even met de ogen tegen het felle zonlicht, zette snel zijn zonnebril op en ademde diep. Zijn auto was ook van airco voorzien, maar die stond acht straten verder geparkeerd. Parkeerproblemen, zoals in iedere stad.

De brede laan met bomen bood regelmatig voldoende schaduw en hij begon in de richting van zijn wagen te slenteren. Ondertussen dwaalden zijn gedachten naar zijn stokpaardje: het beleid van de overheid wat parkeren betreft. Neem nu deze laan. Hij herinnerde zich dat ongeveer tien jaar geleden voldoende mogelijkheid was om dicht bij de kantoren van de Herald te parkeren. Nu waren hier overal bomen geplant en was het trottoir dubbel zo breed gemaakt en weg waren alle parkeerplaatsen.

Het esthetisch uitzicht haalde het op het praktische. Hij had daar jaren geleden een artikel over geschreven. Nu de parkeerproblemen steeds groter werden, ging het stadsbestuur in vele lanen en straten bomen planten, plantsoentjes aanleggen, trottoirs verbreden. ‘Tot meerdere eer en glorie van het uitzicht van de stad.’ ‘Doen voor groen’ was de slogan. ‘Doen voor parkeren’ was er ook wel, want ter compensatie werden blauwe zone’s aangelegd en een grote ondergrondse parkeergarage geopend: betalen!

In zijn artikel had Saavon daar duidelijk de nadruk op gelegd: het was het stadsbestuur er niet om te doen de stad te verfraaien, maar om inkomsten te hebben uit parkeergeld.

Onwillekeurig moest hij glimlachen toen hij zich herinnerde dat hij enkele jaren geleden een verslag diende te maken over de opening van de nieuwe brug over de rivier. Tijdens de persconferentie had de wethouder van Stadsbeheer hem in de arm genomen en hem het artikel verweten. Maar Saavon had hem van replek gediend. Bij het

gemeentehuis was voor die heren toch een gratis parkeergarage, niet? Die heren hadden geen problemen, nee. En in de straat van de burgemeester stonden nu net géén bomen en was er parkeerplaats zat. Niet?

En als de heer burgemeester of een van de wethouders ergens een lint mocht gaan doorknippen of een eerste steen leggen, een redevoering houden of een of andere conferentie bijwonen, mocht diens auto daar wél parkeren. En de heren politici hielden van het leggen van een eerste steen. Nog nooit had Saavon het meegemaakt dat een autoriteit een láátste steen kwam leggen. Vele projecten waren bij die eerste steen gebleven, jaren lang.

Nee, Saavon Maarder was als journalist en reporter geen vriend van de autoriteiten. Hij schreef scherp, maar zijn pennenvruchten waren wel populair bij de lezers van de Herald en het wekelijks magazine dat daar bij hoorde, Weekend.

Hij wiste zich het zweet van het voorhoofd. De kantoren van de Herald hadden geen mogelijkheid om een eigen parkeerterrein aan te leggen en een ondergrondse parkeergarage via het pand ernaast werd door de Stedelijke dienst geweigerd. Natuurlijk, want dan vielen van alle redacteurs en andere personeelsleden de parkeerinkomsten weg. Niet?

Daar. Nog enkele straten, smalle straten met schaduw en dan was hij bij zijn auto en bij de airco en binnen een kwartier was hij thuis en daar was ook airco. Maar eerst een douche om het zweet weg te spoelen. In deze hitte douchte hij zich wel vier keer per dag.

Tegen zijn auto stond een vrouw geleund. Geen onaardige vrouw. Hij schatte haar rond de veertig, maar ze had een knap figuur. Het korte jurkje toonde een groot deel van haar slanke, mooi gevormde benen en de bovenkant mocht er ook wezen. Zoals de meeste mannen was Saavon een bewonderaar van vrouwelijk schoon.

‘Het spijt me, dame, maar u zult een andere auto moeten kiezen, ik rij namelijk weg...’

Hij zei het met een innemende glimlach. Het is een getrouwd man niet verboden om vriendelijk te zijn tegen onbekende mooie vrouwen.

De vrouw gaf hem een korte glimlach, verliet haar leunende houding en stak haar hand uit.

‘Mijnheer Maarder, veronderstel ik?’

Hij keek haar even onderzoekend aan en greep dan de hand. Het was een stevige handdruk, een vrouw die wist wat ze wou.

‘Ja, ik ben dokter Livingstone,’ grapte hij.

Ze scheen het niet te begrijpen, keek hem onderzoekend een wijfelend aan.

‘Ja, ik ben Maarder. Het was een grapje. Dat waren namelijk de eerste woorden van de ontdekkingsreiziger Stanley toen hij in de Afrikaanse wildernis dokter Livingstone ontmoette...’

‘Ooo’

Hij liet het onderwerp maar varen.

‘Wou u...?’

‘Ik wou met u praten.’

‘We hebben elkaar nog niet ontmoet?’

‘Nee’

‘Jammer,’ dacht hij bij zichzelf.

‘Maar...?’ zei hij luidop.

Voor het eerst vertoonde ze onzekerheid.

‘Ik ben Lydia Verboven.’

‘Aangenaam. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘U bent toch die redacteur die onlangs dat artikel heeft geschreven over geesten en spoken? Ik bedoel dat artikel in de bijlage ‘Weekend’ van de ‘Herald.’”

Ja, dat was hij.

Hij herinnerde het zich nog levendig. Maanden geleden had de hoofdredacteur hem die opdracht gegeven naar aanleiding van verschijningen in het moerassig gebied van de Wijmse Wadden, die toen nogal veel ophef kregen in de pers. Diverse personen bevestigden dat ze ’s nachts geesten hadden zien ronddwalen over het water, maar helaas had niemand op dat ogenblik zijn fototoestel bij de hand.

‘Weekend’, gespecialiseerd in sensatieverhalen, had zich op het onderwerp gestort en Saavon had met die mensen gesproken, maar het was allemaal heel vaag. Om het artikel meer inhoud te geven en de lezers te kunnen geven wat ze willen, had hij hier en daar op internet wat opgezocht over spoken en geesten en voor de rest had hij zijn ver-

beelding de vrije loop gelaten. 'Weekend' nam het niet zo nauw met de waarheid, wel met de verkoopcijfers, en die gingen nog jaarlijks de hoogte in.

Een interview met een onbestaande Indische fakir die alle huidige illusionisten in de schaduw stelde, vergezeld van gemonteerde foto's, een 'toevallig' ooggetuigenverslag van een bankoverval met gemaskerde redactieleden als overvallers, de onverhoedse invasie van vreemde kikkers in de Oostenpolder... het was maar een greep uit de wekelijkse 'reality' die Weekend zijn lezers voorschotelde. Hoewel met die 'reality' een loopje werd genomen, maar dat hoort nu eenmaal bij 'commercieel beleid.'

Maar omdat het onderwerp hem een beetje interesseerde had hij er wat over opgezocht. Tenslotte moest het heel geloofwaardig overkomen. Interviews over het onderwerp met de beroemde Amerikaanse onderzoeker op dat gebied Steven McGregor en de Duitse wetenschapper Milich Heidebrühl (hoe verzin ik het toch?) hadden zijn artikel meer armslag gegeven, maar vooral geloofwaardig laten overkomen.

'Ja, mevrouw, dat was ik.'

'Noem me toch Lydia.'

'Okee, Lydia.'

Al meteen vertrouwelijk. Goed zo.

'Ik ben Saavon.'

Ze keek hem geamuseerd aan. Hij lachte.

'Ja, u kunt het me niet kwalijk nemen. Mijn vader zei dat hij het toen een mooie naam vond. Had hij nog nergens anders gehoord. Ouders staan er nooit bij stil dat hun kinderen hun hele leven lang met die naam moeten rondlopen. Maar op school had ik al snel een andere naam gekregen: de Witte. Mijn blond haar....'

Ze glimlachte.

'Ik veronderstel dat je niet de enige blonde was in je klas?'

'Nee, maar wel de blondste. Bijna wit. Maar ondertussen noemt iedereen me weer gewoon Saavon.'

'Juist.'

Even was het stil. Hij wachtte. Lydia leek zich even te bezinnen.